

Primjeri vjere (VIII): Marta i Marija

"Slušati Isusa poput Marije i činiti kako je rekao poput Marte sažetak je vjere članova Božje obitelji." Novi članak u serijalu o krjeposti vjere.

30.01.2017.

Evandjelja nam pripovijedaju o Gospodinovim putovanjima po cestama Palestine. Mnogi ljudi su ga susretali na tim putovanjima. Nažalost, neki nisu prepoznali ovu samilosnu, privlačnu, izvanrednu Osobu kao Sina Božjega. Drugi su,

pak, povjerovali u njega i primili ga. Među njima su bili i ljudi u Galileji koji su vidjeli znakove koje je učinio[1], te mnogi drugi čija se imena ne pojavljuju u Evanđeljima. Među onima koji su Kristu rekli da nalazimo dvanaestoricu apostola, Zakeja i satnika. U prošlim člancima iz ovog serijala razmatrali smo primjer vjere kojeg su nam ostavili neki od ovih ljudi. Sada ćemo se usredotočiti na Martu i Mariju koje su imale izvanrednu sreću biti u mogućnosti iskazati gostoprimstvo našem Gospodinu.

Martino primanje našeg Gospodina u njenu kuću[2] izraz je i rezultat njene vjere u njega. Marta je vjerovala u Isusa. Ona mu je ne samo otvorila vrata svojega doma, već i vrata svojega srca. Kao što je to učinio s Martom, naš Gospodin poziva srca muškaraca i žena svakog vremena, tražeći da ga se primi. Očeva vječna Riječ postala čovjekom

dolazi nam ususret upoznati nas, svoju braću i sestre tražeći dobrodošlicu. S naše strane, sve što trebamo učiniti jest primiti ga putem vjere. Kao što Katekizam Katoličke Crkve naučava, vjera je naš odgovor Bogu koji nam se otkriva i daruje.[3] Vjera znači otvoriti naša vrata Kristu, primiti ga u naš dom i podijeliti naš stol s njime; ona znači pustiti ga u najintimniji dio naše duše. To je ono što je obitelj Marte, Marije i Lazara učinila u Betaniji. I oponašajući njih, mi također možemo biti dionici Božje intime. „Vjera nam daje unaprijed osjetiti radost i svjetlost blaženog gledanja koje je cilj našega zemaljskoga putovanja. Tada ćemo vidjeti Boga 'licem u lice' (1 Kor 13,12), 'kao što jest' (1 Iv 3,2). Vjera je, dakle, već početak života vječnoga.“[4]

Vjera s djelima

Vjera zahtijeva povjerenje i predanje u Gospodina koje je početak opravdanja. Ova krjepost povlači za sobom i prihvaćanje skupa istina koje su iznijete da se u njih vjeruje. Istovremeno, vjera, ako je istinska, djeluje kroz milosrđe[5] očitovano u konkretnim djelima ljubavi jer upoznavanje Krista „daje životu novi obzor i odlučujući smjer.“[6] „Daleko od toga da nas odvaja od stvarnosti, naša vjera u Sina Božjega koji je postao čovjekom kao Isus iz Nazareta omogućava nam spoznati njezino najdublje značenje te vidjeti koliko Bog ljubi ovaj svijet i neprestano ga usmjerava k sebi. To nas potiče da kao kršćani živimo naše živote u ovom svijetu s rastućim predanjem i intenzitetom.“[7] Marta je iskazivala dobrodošlicu Gospodinu i pokazivala svoju vjeru i povjerenje u njega angažirajući se u posluživanju.[8] Ona nije samo vjerovala u Isusa već ga je primila u svoj život, svojim postupcima priznala njegovo

gospodstvo i častila svoga Božanskog Gosta konkretnim djelima.

Martin stav pokazuje da naš odgovor Gospodinu ne bi trebao biti samo stvar razuma ili emocija, već također mora biti izražen djelima. Nakon što osoba prihvati Boga koji se objavljuje, vjera utječe na svaki vid njezinog bića i djelovanja. Zbog toga su djela učinjena iz ljubavi nužna za spasenje. Sveti Jakov je, govoreći o mogućnosti da netko može tvrditi da ima vjeru ali ne djela, rekao, *pokaži mi svoju vjeru bez djelâ, a ja ću tebi djelima pokazati svoju vjeru.* “[9] Djela pomažu povećati pravednost duše.[10] Kao što Katekizam naučava, „dar vjere ostaje u onome tko nije sagriješio protiv nje. No 'vjera je bez djelâ mrtva' (*Jak 2,26*): ako nije popraćena s nadom i ljubavlju, vjera ne sjedinjuje vjernika potpuno s Kristom i ne čini ga živim udom njegova Tijela.”[11]

Stoga, kao što je Krist djelima pokazao svoju ljubav prema Ocu, tako i mi kršćani kao dobra djeca moramo pokazati da je naše božansko sinovstvo stvarno i dovesti ga do zrelosti, ispunjavajući s ljubavlju Božju volju. Nije dovoljno reći da vjerujemo u Boga i da se predajemo njegovoj volji, već to trebamo i djelima potvrđivati: dovršavajući naš posao što je bolje moguće iz ljubavi prema njemu, trpeći zbog njega, iskazujući brigu prema bližnjima kroz konkretna djela, prihvaćajući bolest i protivštine. Sv. Augustin je napisao, „svo tvoje djelovanje treba biti utemeljeno na vjeri jer pravednik živi po vjeri, a vjera djeluje kroz ljubav.“**[12]** Naša će nas dobra djela, izvršena s nadom i za ljubav, pratiti kada dođemo pred Svemogućeg Boga. To je ono što je sv. Josemaría mislio kada je govorio o „djelatnoj vjeri“, **[13]** vjeri koja djeluje po

ljubavi i vidljiva je u svakodnevnom životu djece Božje.

Marta, iako se u početku žali na sestrinu prividnu neaktivnost, primjer je vjere u Isusa. Sveti Josemaría nas je poticao da oponašamo njezino povjerenje u našeg Gospodina. „Iskreno mu povjerite sve svoje brige, pa i one najsitnije.“**[14]** Za nas također, pravi znak da vjerujemo u Boga i ljubimo Ga će biti naša djela ljubavi: naša želja za izvršenjem određenog čina pobožnosti s ljubavlju, naše milosrđe prema ljudima oko nas, pažljivost s kojom radimo, napor koji poduzimamo kako bi razumjeli i pomogli ljudima koje poznajemo, te beskonačan niz drugih stvari koje nam ispunjavaju dan. Sve ove aktivnosti trebaju odražavati našu vjeru jer ih se započinje i dovršava iz ljubavi prema Bogu i bližnjemu. Konkretna djela izvršena zbog ljubavi potvrđuju kvalitetu naše

vjere jer tada vjera u nama djeluje kroz milosrđe.

Vjera koja štuje

Djela, naravno, ne smiju nadomjestiti vjeru. U tom slučaju bili bismo izloženu riziku od aktivizma, od činjenja stvari samo da ih se učini, dopuštajući sebi da budemo poneseni u vrtlogu aktivnosti. Isus je prekorio Martu zato što je zaboravila najvažniju stvar. *Brineš se i uznemiruješ za mnogo, a jedno je potrebno.*[15] Naš Gospodin ponavlja ovo učenje kada nas želi upozoriti na opasnosti od prevelikog usredotočivanja na naše neposredne materijalne potrebe. *Ta sve to traže pogani ovoga svijeta. Otac vaš zna da vam je sve to potrebno. Nego, tražite kraljevstvo njegovo, a to će vam se nadodati.*[16] Zauzetost oko mnogih stvari, aktivizam, opasnost je s kojom smo trajno suočeni.

Stoga, budući da želimo da aktivnosti u koje smo uključeni budu obogaćene djelima ljubavi zbog Boga, trebamo slušati božansku Riječ pozornim i kontemplativnim srcem. To je ono što je Marija činila: *Ona sjede do nogu Gospodinovih i slušaše riječ njegovu.* [17] Lako je zamisliti ovu scenu: Marija pažljivo promatra Isusa, upijajući njegove riječi. Zbog toga je Tradicija Crkve u njoj vidjela primjer kontemplativnog života. Sveti Josemaría, koji je bio kontemplativac, poticao nas je da razgovaramo s Isusom u našoj molitvi poput Marije, potpuno zadubljeni, „viseći o svakoj Isusovoj riječi.“ [18]

Vjera bez djela je mrtva, dok vjera koju se ne krijepi molitvom i klanjanjem vene. Naš dan, od jutra do večeri, ispunjen je mnogim različitim brigama: apsorbirajućim i zahtjevnim radom, brigom za obitelj, pažnjom prema prijateljima. Ali

želimo da sve ove aktivnosti budu mjesto gdje susrećemo našeg Gospodina. Stoga trebamo pronaći neke trenutke u danu za „biti“ u Božjoj prisutnosti, za kleknuti pred našeg Gospodina i štovati ga. I tijekom ovih razdoblja ne želimo da nas išta ometa u našem razmatranju, u gledanju i pažljivom slušanju našeg Gospodina. „Prije bilo koje aktivnosti, prije nego što se svijet može promijeniti, mora postojati bogoštovlje. Samo nas bogoštovlje uistinu oslobađa, samo nam bogoštovlje daje kriterije za naše djelovanje. Upravo u svijetu u kojem su usmjeravajući kriteriji odsutni i u kojem postoji prijetnja da svaka osoba bude svojim zakonodavcem, neophodno je naglašavati bogoštovlje.“[19]

Vjera, dakle, vodi do bogoštovlja. Vjera nas usmjerava da iščekujemo kakav će biti naš život s Bogom na Nebu u vječnosti; vodi nas da želimo

činiti na zemlji ono što anđeli čine na Nebu, Bogu davati slavu. Vjera koja štuje vodi nas da se prostremo pred Gospodinom i da čeznemo sjediniti se s Njime.

Stoga vjera koja je pouzdanje u Gospodina i bliskost s njime pronalazi svoj vrhunac u euharistijskom klanjanju. „Bog naš Gospodin traži od tebe da kažeš nakon što ga svakog jutra primiš, 'Gospodine, vjerujem da si to Ti. Vjerujem da si uistinu skriven pod sakramentalnim prilikama! Klanjam ti se, volim te!' I kada odeš u kapelicu pomoliti mu se, reci mu ponovno: 'Gospodine, vjerujem da si uistinu prisutan! Klanjam ti se! Volim te!' Tako se pokazuje ljubav prema našem Gospodinu i tako će naša ljubav prema Njemu rasti svakoga dana. Nastavi Ga ljubiti tijekom dana govoreći si: Svoje ću poslove vrlo dobro završavati iz ljubavi prema Isusu koji nas promatra iz

Svetohraništa.“[20] Tako možemo razumjeti zašto je sveti Josemaría Svetohranište nazivao Betanijom i poticao nas da „uđemo“ unutar njega.[21] Kroz našu vjeru u Gospodinovu sakramentalnu prisutnost možemo ući u Svetohranište i unaprijed okusiti gledanje Boga. I naš duh štovanja omogućit će nam da mu ostanemo blizu tijekom dana u jedinstvu ljubavi iskazanom u svim našim aktivnostima.

Jednom prilikom, netko je Isusu rekao da ga Majka i njegova braća žele vidjeti. Odgovorio im je *Majka moja i braća moja – ovi su koji riječ Božju slušaju i vrše*. [22] Scena u Betaniji ističe ovo učenje. Slušati ga poput Marije i činiti što naučava poput Marte sažetak je vjere članova Božje obitelji. Kroz slušanje Riječi i nastojanje da je primijenimo u praksi bit ćemo živi udovi Crkve te ćemo s Božjom milošću postići cilj. „Da

bismo živjeli, rasli i u vjeri do kraja ustrajali, moramo se hraniti riječju Božjom i moliti Gospodina da nam uveća vjeru (usp. *Mk* 9,24; *Lk* 17,5i 22,32). Ona treba biti 'ljubavlju djelotvorna' (*Gal* 5,6; *Jak* 2,14-26), podržavana nadom (usp. *Rim* 15,13) i ukorijenjena u vjeri Crkve.“[23]

A ako se to ikad učini teškim, ili ne znamo kako to zapravo činiti, možemo naći primjer i pomoć u našoj Majci Mariji. Ona je bila ta koja je najpažljivije slušala Božju Riječ i koja ju je svojim *fiat* najvjernije primijenila. U životu naše Gospe, u svakom pojedinom trenutku, vjera je djelovala kroz ljubav.

[1] usp. *Lk* 8,40.

[2] *Lk* 10,38.

[3] usp. *Katekizam Katoličke Crkve (KKK)*, 26.

[4] *KKK*, 163.

[5] usp. *Gal* 5,6.

[6] Benedikt XVI, Enc. *Deus Caritas Est*, 25. prosinca 2005., 1.

[7] Papa Franjo, Enc. *Lumen Fidei*, 29. lipnja 2013., 18.

[8] usp. *Lk* 10,40.

[9] *Jak* 2,17-18.

[10] Tridentinski sabor, *De Justificatione*, 10.

[11] *KKK*, 1815.

[12] Sveti Augustin, *Enarrationes in Psalmos*, 32, 2, 9.

[13] usp. *Put*, 317; *Brazda*, 111; *Kovačnica*, 155; *Prijatelji Božji*, 198; itd.

[14] *Prijatelji Božji*, 222.

[15] *Lk* 10,41-42.

[16] *Lk* 12,30-31.

[17] *Lk* 10,39.

[18] *Prijatelji Božji*, 222.

[19] Benedikt XVI, govor Rimskoj kuriji, 22. prosinca 2005.

[20] Sveti Josemaría, Bilješke tijekom susreta, 4. travnja 1970., u Javier Eschevarría, *Pastoralno pismo*, 6. listopada 2004.

[21] usp. *Put*, 269 i 322.

[22] *Lk* 8,21.

[23] *KKK*, 162.